

που κρύβονται πίσω από το γόητρο μιάς στολής για να πετύχουν τα συνταρακτικά «κόλπα» τους. Υπόδειγμα τέτοιου απατεώδους ο Γερμανός λαποδότης Φ. Βόγκελ, ο οποίος με μιά καινούργια στολή μεταμορφώθηκε μιά μέρα στο θρυλικό λοχαγό Φόν Κόπελικ, σταμάτησε στη μέση του δρόμου μιά στρατιωτική περίπολο, ανέλαθε την άρχηγιά της και τράβηξε για το Δημαρχείο του Μονάχου, όπου έκανε μιά αυστηρή επίθεωρησι και κατέσχευε εν όνομα του Νόμου όσα λεφτά βρισκόταναν στο ταμείο του. Έπειτα, τὰ πήρε μαζί του, έστειλε τούς στρατιώτες στο λόχο τους κι' έγινε άφαντος από το Μόναχο, γιάντα συνεχίσει αυτές τις κατασχέσεις του στις πόλεις της Δυτικής Γερμανίας...

Ο περιφημότερος ώστόσο άπ' αυτούς τούς απατεώδεις που έκμεταλλεύονται την αλήθεια της παροιμίας: «Το ράσο κάνει τόν παπά», ήταν ο Άνσελμος Κολλέ, ο μεγαλύτερος Γάλλος τυχοδιώκτης του ΧΙΧ αιώδους. Η περισσότερες άπάτες του είνε ξεκαρδιστικές φάρσες που προκαλούν τὰ γέλια κι' όχι τήν άγανάκτησι του κόσμου. Μιά μέρα, παραδείγματος χάριν, ο Άνσελμος Κολλέ μεταμφιεσθηκε σ' έργατή και με μερικους συνόνοχους του που φορούσαν τὰ ίδια ρούχα, πήγε μ' ένα κάρρο στόν κήπο τών Τουλιερί και, μέρα μεσημέρι, κατέβασε από το θάθρο του το χάλκινο άγαλμα της Δημοκρατίας, το φόρτωσε στο κάρρο και το πούλησε με τήν όκμ σ' ένα εργοστάσιο! Κανείς δέν σκέφθηκε να ένοχλήσει αυτούς τούς έργατές της Δημαρχίας... Κανείς δέν ύπομιάστηκε ότι ήσαν λαποδότες...

Άλλη μιά φορά, ο άπολαυτικός Κολλέ πήγε με τή σπείρα του στην όδο Μουμάρτης, έβγαλε όλα τὰ φανάρια της, τὰ φόρτωσε κι' αυτά σ' ένα κάρρο και τὰ πούλησε για παλιοσίδερα!... Τόσο λοιπόν είχε σκανδαλίσει τούς αστυνομικούς εκείνης της έποχής αυτή ή μέθοδος της άπάτης με μιά στολή, ώστε ο ίδιος, ο διευθυντής της αστυνομίας, ο Πιέρ Λεζέ, θέλησε να κάνει μιά δοκιμή. Έβαλε στοίχημα με τόν διευθυντή της Ασφαλείας, ότι με δεκαπέντε φράγκα στην τσέπη και μ' ένα συνόνοχο θά κατάφερνε να κάνει μιά άπάτη από τήν όποια θά κέρδιζε ένα πολύ μεγάλο ποσόδ. Ο Πιέρ Λεζέ κατόπιν βασάνισε τόν μυαλό του δυό ελόκληρες μέρες για να βρη ένα τρόπο και τέλος τήν τρίτη μέρα το μεσημέρι έδωσε δέκα φράγκα, αγόρασε ένα κασκέτο που έγραφε με χρυσά γράμματα: «Φύλαξ ποδηλάτων», και, με άλλαγμαμένο τόν πρόσωπο, στάθηκε μπροστά στη διεύθυνσι της Αστυνομίας. Μέσα σε μισή ώρα εικοσπέντε αστυφύλακες του έμπιστεύθηκαν τα ποδηλάτά τους. Ο Πιέρ Λεζέ τότε τὰ φόρτωσε σ' ένα κάρρο και τὰ μετέφερε ύστερα από λίγη ώρα στο γραφείο του διευθυντού της Ασφαλείας! Είχε κερδίσει τόν στοίχημα κι' είχε αποδείξει άκόμη μιά φορά με πόση ευκολία το «ράσο κάνει τόν παπά»...

Είνε άφάνταστη ή ευπιστία του κόσμου! «Είμαι ο βασιλεύς της Κορσικής» διεκήρυξε τόν ΧVΙΙΙ αιώνα ο Γερμανός τυχοδιώκτης Θεόδωρος φόν Νόυχφ και έκανε μιά άναριθμητή σειρά άπατών ως τή μέρα που του έκοψε ο δήμος το κεφάλι! «Είμαι ο τσάρρας σας!» οβρλιάζε τόν Ιδιο αιώνα ο Γιεμέκκα Πουγκκάσεβ και με τή φωνή του κατώρθωσε σ' αλήθεια ν' άνακηρυχθή τσάρρας και να δημιουργήσει ένα σωρό σκοτούρες στη Μεγάλη Αικατερίνη, κλέβοντας πολλά εκατομμύρια από εύπιστους Ρώσους άριστοκράτες.

«Εστήρινα τις έπιχειρήσεις μου στην πιό σταθερή βάση που υπάρχει: στη θλακεία τών ανθρώπων!» έλεγε ο μεγάλος απατεών Κρούγκερ και με τήν αλήθεια ή άπάτες αυτού του είδους, παρ' όλη τήν τραγικήότητά τους, κάνουν τόν κόσμο να χαμογελά. «Εδώ μέσα είνε κλεισμένοι ένας θησαυρός άμύθητου αξίας» έλεγε ή περίφημη Γαλλίδα τυχοδιώκτρια κ. Υμπερ, δείχνοντας ένα μεγάλο ιδερένιο χρηματοκιώτιο, τόν όποιο δέν μπορούσε ν' άνοιξει, γιατί θριασκόναν σ' άτέλειαιτες δικές με άναριθμήτους κληρονόμους αυτού του θησαυρού, όπως έλεγε. Και κατάφερε έτσι να έξασπασά πολλούς Γάλλους τραπέζιτες και να κατασπαταλά ή μεγάλα δάνεια που της έκαναν σε μιά

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ

Ο... ΤΡΑΓΟΣ!...

Μιά μέρα, ένας τσοπάνης έζασε τόν καλύτερό του τράγο, πού τόν αγαπούσε όσο και τὰ μάτια του. Μέρες και νύχτες δέν έκλεισε μάτι άπ' τή λύπη του, αλλά μ' όλο πούψαζε λαγκάβια και βουνοκορφές, δέν τόν θρήκε πούθενά.

Έπειτα από κάμποσο καιρό, ο τσοπάνης έβαλε τὰ γιορτινά του και κατέβηκε στο χωριό για να λειτουργηθή.

Μόλις όμως μπήκε μέσα στην έκκλησιά κι' είδε τόν παπά να λειτουργά, τόν έπιασε μεγάλη ταραχή. «Όπου να τελειώσει δε ή λειτουργία, ο καλός μας ο τσοπάνης δέν ξεκολλούσε ούτε στιγμή τὰ μάτια του άπάνω άπ' τόν παπά. Τόν κούταξε κατάματα και κάθε τόσο σκούπιζε τὰ δάκρυά του, άπ' τὰ όποια όλοένα και περισσότερο πλημμυρίζανε τὰ μάτια του.

Όταν τελείωσε ή λειτουργία, ο παπάς πού παραξενεύτηκε γιατί τόν κούταξε διαρκώς ο τσοπάνης κι' έκλαιγε, τόν φώναξε και τόν ρώτησε:

—Γιατί, χριστιανέ μου, έκλαιγες κι' όλο έμένα κούταζες όταν λειτουργούσα;

—Τί να σού πώ, παπά μου, τού είπε τότε μ' όλη του τήν άφέλεια ο τσοπάνης, είχα ένα τράγο, τράγο με όυλα του, και μου τόν κλέψανε. Τώρα πού, σε είδα τόν θυμήθηκα και γι' αυτό έκλαιγα κι' όλο έμένα κούταξα. «Άχ, παπά μ', νάξερεις πόσο τού μοιάζεις!...

—Καταραμένε!... άφησε ένα τρομερό βρυχηθμό ο παπάς και συγχρόνως σήκωσε τήν μαγκούρα του.

Ο τσοπάνης όμως τόβλασε στα πόδια και γίνηκε άφαντος.

Οι χωριάτες πού άκούσανε τήν κουβέντα αυτή, ξεκαρδίστικαε στα γέλια, κι' από τότε, λέει ο λαός μερικους παπαδες τραγογένηδες!...

ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΩΔΕ!...

Κάποιος καλόγερος τρυκούνης και παμπόνηρος, άποφάσισε κάποτε ν' ασφαλίστ τὰ παραβάκια του. Έσκαψε λοιπόν στόν τοίχο του κελλιού του μιά τρύπα, τάχωσε μέσα και μετά, άφου άσθεσάσε τόν τοίχο, έγραψε από πάνω τόν έξιης Ευαγγελικό ρητό: «Ιδε ο τόπος όπου έθνηκαν αυτόν».

Κάποια μέρα όμως πού έλειπε άπ' τόν μοναστήρι, ο καλός μας ο καλόγερος, ένας συνάδελφος του, πονηρότερος άπ' αυτόν, άνοιξε τήν τρύπα, πήρε τὰ χρήματα και μετά άφου άσθεσάσε πάλι τόν τοίχο, έγραψε στη θέση του πρώτου ένα άλλο Ευαγγελικό ρητό, το έξιης: «Η γέρθη, ούκ έστιν ωδ ε!»...

ΣΟΦΑΛΟΓΙΑ

Ευτυχισμένος είνε μονάχα εκείνος, πού νομίζει ότι είνε εύτυχής.

Μονάχα εκείνοι πούχουν μεγάλη καρδιά, ξέρουν πώς θά βρισκείται μέσα στην κάλωσύν.

Μόνον οι άξιόκαταφρόνητοι φοβούνται μη τύχει και περιφρονηθού.

Το «να!» και το «δχι», άν και είνε ή πιό συντομής άπ' όλες τις λέξεις, για να τις προφέρη ώστόσο κανείς χρειάζεται να σκεφθή πολύ προηγουμένως.

Πυθαγόρας

πολυτελή και όργιωθή ζωή.

Ο Σταβίσκου λοιπόν πέτυχε τις κολοσσιαίες άπάτες του, γιατι έκμεταλλεύθηκε κι' αυτός τήν ευπιστία τών Γάλλων. Αυτό άκριδώς είνε το μυστικό όλων τών μεγάλων άπατεώνων.

Κι' ο περίφημος αστυνομικός Φερμέν Λεγκράν, για να συμπλήρωση αυτές τις τόσο συναρπαστικές άποκαλύψεις του, μού έδωσε να ξεφυλλίσω ένα μεγάλο λευκώμα, πού είχε όλες τις φωτογραφίες τών ανθρώπων με τήν έγκληματική έξυπνάδα του Παληού και τού Νέου Κόσμου.

'Η συνόνοχος του Σταβίσκου Ρίτα Γκεόργκ, με τόν δικηγόρο της.